

Niniejszy wyrok sprostowano

postanowieniem z dnia 5.01.2017r

Sygn. akt II K 492/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący – sędzia SR Mariusz Brojek

Protokolant - sekretarz sądowy Marta Sadło

bez udziału prokuratora

w obecności oskarżyciela z Urzędu Celnego w S. M. P. oraz
z Urzędu Celnego w B. P. Ł.

po rozpoznaniu w dniach 3 października, 14 listopada i 15 grudnia 2016 roku sprawy **P. M.** syna A. i D. z domu D. urodzonego (...)
w Ł.

oskarżonego o to, że:

w dniu 18.03.2016 r. w miejscowości B., ciągnikiem samochodowym marki V. (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą marki W. o nr rej. (...) uchylając się od opodatkowania sprowadził na terytorium kraju wyroby akcyzowe, bez uprzedniego oznaczenia ich znakami akcyzy w postaci (...) paczek papierosów różnych marek, które uprzednio wprowadzono na obszar celny Unii Europejskiej z Białorusi bez dopełnienia obowiązku celnego polegającego na przedstawieniu organowi celnemu i zgłoszeniu towaru celnego, przez co nastąpiło narażenie na uszczuplenie należności celnej nie przekraczającej ustawowego progu w wysokości 11.521,00 zł oraz podatków małej wartości w wysokości 266.346,00 zł w tym podatku od towarów i usług w kwocie 55.699,00 zł i podatku akcyzowego w kwocie 210.647,00 zł

tj. o czyn z art. 54 § 1 i § 2 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 i § 6 k.k.s. w zb. z art. 86 § 1 i § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

orzeka

- oskarżonego P. M. uznaje winnym popełnienia zarzucanego mu przestępstwa skarbowego wyczerpującego dyspozycję art. 54 § 1 i § 2 k.k.s. w zbiegu z art. 63 § 2 i § 6 k.k.s. w zbiegu z art. 86 § 1 i § 3 k.k.s. w związku z art. 7 § 1 k.k.s., z tym, że ustala, że narażenie na uszczuplenie należności celnej stanowiło małą wartość i za czyn ten na podstawie art. 54 § 1 k.k.s. w związku z art. 7 § 2 k.k.s. i art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierza mu karę 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na równoważną kwocie 100 (stu) złotych;

- na podstawie art. 30 § 2 i 6 k.k.s. w związku z art. 29 pkt 4 k.k.s. orzeka wobec oskarżonego P. M. środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa zabezpieczonych w toku postępowania wyrobów tytoniowych, szczegółowo wymienionych w pozycjach 1-3 w wykazie dowodów rzeczowych widniejącym na k.54 akt i na podstawie art. 31 § 6 k.k.s. zarządza ich zniszczenie;

- na podstawie art. 32 k.k.s. w związku z art. 31 § 1 k.k.s. i art. 29 pkt 2 k.k.s. orzeka wobec oskarżonego P. M. środek karny w postaci równowartości ciągnika siodłowego V. (...) o nr rej. (...) w kwocie 92 300 (dziewięćdziesięciu dwu

tysięcy trzystu) złotych oraz równowartości naczepy marki W. (...) M. o numerze rejestracyjnym (...) w kwocie 30 900 (trzydziestu tysięcy dziewięciuset) złotych;

- na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w związku z art. 230 § 2 k.p.k. orzeka zwrot P. O. (1) jako osobie uprawnionej dowodu rzeczowego w postaci naczepy marki W. (...) M. o numerze rejestracyjnym (...) wraz z dowodem rejestracyjnym, opisanej pod poz. 5 wykazu dowodów rzeczowych widniejącego na k.54 akt, jako zbędnej dla dalszego postępowania;

- na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w związku z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego P. M. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości, wydatkami w sprawie obciążając Skarb Państwa.

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku strona, podmiot określony w art. 416, a gdy ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia, strona, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, także pokrzywdzony / pokrzywdzona, mogą złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego podmiotu oraz pokrzywdzonego / pokrzywdzonej od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną, którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3(art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, podmiotowi określonemu w art. 416, a pokrzywdzonemu / pokrzywdzonej od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, przysługuje apelacja (art. 444 § 1 k.p.k.).²⁾

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok (art. 428 § 1 k.p.k.).

5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.). Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego (art. 446 § 1 k.p.k.).
6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).
7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).
8. Obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności (art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).
9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).
10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).
11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).
12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).
13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).
14. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).
15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).
16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).
17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczęcią oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).

18. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-17) ³⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

- 1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe
- 2) o ile przepisy nie stanowią inaczej; jeśli przepis stanowi inaczej to należy pouczyć strony stosownie do brzmienia tego przepisu
- 3) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

II K 492/16

UZASADNIENIE

Na podstawie dowodów przeprowadzonych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. M. jest zatrudniony jako kierowca przez prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w N. P. O. (1). W dniu 18 marca 2016 roku wracał on z Białorusi przez Litwę z wykonywanego kursu, prowadząc pojazd członowy składający się z ciągnika samochodowego marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz naczepy marki W. o numerze rejestracyjnym o nr rej. (...) przez przejście graniczne w B., gdzie został zatrzymany do szczegółowej kontroli celnej po prześwietleniu jego pojazdu promieniami RTG, w którym stwierdzono nieprawidłowy obraz naczepy, polegający na zaciemnieniu jej części, mogącym świadczyć o dokonaniu jej przerobienia. Fakt znajdowania się tam papierosów potwierdził użyty do kontroli służbowy pies tropiący, wyszkolony do ich odnajdywania. W trakcie kontroli ujawniono, że w naczepie wykonano skrytkę, w której znajdowały się papierosy marki (...) w ilości 550 paczek, marki (...) w ilości 9900 paczek oraz papierosy marki (...) w ilości 2200. Wartość należności celnych opisanych powyżej papierosów wyniosła 11.521 zł, a należności podatkowych – 266.346 złotych, w tym podatek akcyzowy w kwocie 210.647 złotych oraz podatek od towarów i usług w kwocie 55.699 złotych.

/ **dowód:** wyjaśnienia oskarżonego – k. 200; zeznania D. Z. – k. 42v; protokół przeszukania pojazdu i naczepy – k. 2-6; protokół przeszukania osoby - k. 8-9; protokół zatrzymania przedmiotów – k. 10; protokół oględzin – k. 15-17/

Zespół pojazdów, którym poruszał się P. M. nie stanowi jego własności, a własność firmy, w której jest zatrudniony, to jest (...)w N.. Naczepa została bez wiedzy i zgody właściciela firmy (...) przerobiona w taki sposób, że przygotowano w niej skrytkę na przewóz papierosów.

/ **dowód:** wyjaśnienia oskarżonego – k. 200; zeznania P. O. – k. 200v-201; protokół przeszukania pojazdu i naczepy – k. 2-6; protokół oględzin – k. 15-17/

P. M. ma 25 lat, posiada wykształcenie podstawowe, z zawodu jest kierowcą, aktualnie zatrudnionym w firmie (...) w N. z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 1850 złotych miesięcznie brutto; kawaler, nie posiada nikogo na swym utrzymaniu. Jest on właścicielem motocykla Y. (...) z 1999 roku – o wartości około 5 000 złotych, innego majątku większej wartości nie posiada. Nie był on dotychczas karany.

/ **dowód** : informacja o stanie majątkowym – k. 81, 126; dane osobopoznawcze – k. 138; dane o karalności – k. 80, 190; informacja z Ewidencji Spraw Karnych Skarbowych - k. 47; wywiad środowiskowy kuratora sądowego - k. 225; wyjaśnienia oskarżonego – k. 199-199v/

Oskarżony przesłuchany w toku przewodu sądowego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia jakichkolwiek wyjaśnień; potwierdził wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego, w których podał, że został namówiony przez nieznaną mu mężczyznę, mających wiedzę o tym, że jest kierowcą TIR-a, na przemyt papierosów. Zgodziwszy się udostępnił zespół pojazdów, którym jeździł, do dokonania w nim przeróbek, czyniąc to bez wiedzy i zgody właściciela firmy (...). Po dokonaniu przeróbki w okolicach M. na Białorusi te same osoby załadowały mu towar, po czym przez Litwę udał w drogę powrotną i został zatrzymany na przejściu granicznym w B. do kontroli, podczas której, w trakcie przeszukania samochodu skierowano go na przeswietlenie pojazdu i ujawniono, że w naczepie znajdują się papierosy. Wyraził skruchę z powodu popełnienia tego czynu.

Wyjaśnienia oskarżonego posłużyły w głównej mierze do ustalenia stanu faktycznego w sprawie, albowiem są one w ocenie Sądu w pełni wiarygodne z uwagi na ich pełną zgodność z pozostałymi przeprowadzonymi w niej dowodami, a ponadto sposób ich składania na rozprawie także nie dał żadnych podstaw do kwestionowania tejże wiarygodności.

Sąd dał także wiarę zeznaniom świadka D. Z. (2) i P. O. (1). Pierwszy z nich w ramach swych czynności zawodowych dokonał kontroli celnej i ujawnienia przewożonych przez oskarżonego papierosów bez znaków skarbowych akcyzy w specjalnie do tego skonstruowanej skrytce w naczepie. Druga zaś z wymienionych osób zeznała na okoliczność użytkowania zatrzymanego zespołu pojazdów (w tym naczepy) i jej stanu prawnego, a ponadto – braku jej wiedzy – jako właściciela tegoż zespołu pojazdów – o przystosowaniu go i wykorzystaniu do działań niezgodnych z przepisami prawa. Zeznania te są szczerze, logiczne i spójne z pozostałymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami, co w połączeniu ze sposobem składania tychże zeznań na rozprawie - w odniesieniu do P. O. (1) - nie daje żadnych podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na opisanych wyjaśnieniach oskarżonego P. M., zeznaniach świadków D. Z. (2) i P. O. (1), a ponadto - na licznych dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, bowiem nie były one kwestionowane przez strony, a ich prawdziwość i autentyczność nie budziły wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Urząd Celny w S. oskarżył P. M. o popełnienie czynu zabronionego z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zbiegu z art. 63 § 2 i 6 k.k.s. w zbiegu z art. 86 § 1 i 3 k.k.s. w związku z art. 7 § 1 k.k.s. i Sąd przypisał oskarżonemu czyn w postaci zarzuconej przez oskarżyciela publicznego.

Czyn zabroniony z art. 54 § 2 k.k.s. popełnia podatnik, który uchylając się od opodatkowania, nie ujawnia właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub nie składa deklaracji, przez co naraża podatek na uszczuplenie.

Przestępstwo przewidziane w art. 54 § 1 k.k.s. polega na narażeniu podatku na uszczuplenie poprzez nieujawnienie przedmiotu lub podstawy opodatkowania, albo poprzez niezłożenie deklaracji podatkowej. Karalne jest samo narażenie podatku na uszczuplenie. Dla bytu przestępstwa określonego w art. 54 § 2 k.k.s. nie jest wymagane nastąpienie faktycznego uszczuplenia należności podatkowych, które nie stanowi ustawowego znamienia wskazanego czynu. Wysokość narażenia na uszczuplenie istotna jest natomiast dla kwalifikacji prawnej czynu jako przestępstwa (w typie podstawowym lub uprzywilejowanym), bądź wykroczenia.

Mała wartość - jest to wartość, która jak wynika z treści przepisu art. 53 § 14 k.k.s. w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia.

To przestępstwo skarbowe ma charakter indywidualny, bowiem dopuścić się go może wyłącznie podatnik, w odniesieniu do tych podatków, które związane są z ustawowym obowiązkiem składania deklaracji. Składania deklaracji i oświadczeń nie przewidują przepisy: ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 84 z późn. zm.) odnośnie do podatku od posiadania psów i opłat lokalnych oraz ustawy z dnia 9 września 2000 r. o opłacie skarbowej (tekst jedn. Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2532 z późn. zm.).

Sprawca podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie

Art. 86 § 3 k.k.s. w związku z § 1 tegoż przepisu statuuje uprzywilejowaną postać tzw. przemytu celnego. W myśl tego przepisu kto, nie dopełniając ciężącego na nim obowiązku celnego, przywozi z zagranicy lub wywozi za granicę towar bez jego przedstawienia organowi celnemu lub zgłoszenia celnego, przez co naraża należność celną na uszczuplenie, zaś kwota należności celnej narażonej na uszczuplenie lub wartość towaru w obrocie z zagranicą, co do którego istnieje reglamentacja pozataryfowa, jest małej wartości, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

Art. 63 § 2 k.k.s. stanowi zaś, że karze podlega ten, kto wbrew przepisom ustawy sprowadza na terytorium kraju wyroby akcyzowe bez ich uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy, przy czym § 6 tegoż przepisu zawiera typ uprzywilejowany m.in. przestępstwa skarbowego stypizowanego w § 2 tego przepisu ze względu na małą wartość kwoty podatku narażonego na uszczuplenie. Podmiotem tego przestępstwa jest każda osoba zdolna do ponoszenia odpowiedzialności karno-skarbowej. Jest to delikt o charakterze powszechnym.

Znamię czynnościowe "sprowadza" oznacza przemieszczenie na terytorium kraju wyrobów akcyzowych. Chodzi o dwie czynności sprowadzenia: 1) import (tj. przywóz na terytorium kraju wyrobów akcyzowych i samochodów osobowych spoza Unii Europejskiej - art. 2 ust. 1 pkt 7 ustawy o podatku akcyzowym) oraz 2) nabycie wewnątrzspółnotowe (tj. przemieszczenie wyrobów akcyzowych i samochodów osobowych z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska na terytorium kraju - art. 2 ust. 1 pkt 9 ustawy o podatku akcyzowym). Zakaz sprowadzania na terytorium kraju wyrobów akcyzowych bez ich uprzedniego prawidłowego oznaczenia znakami akcyzy statuuje art. 117 ust. 2 ustawy o podatku akcyzowym.

Sprawca podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

Karalność wszystkich opisanych powyżej czynów zabronionych obejmuje ich postać umyślną w obu postaciach zamiaru - bezpośrednim i ewentualnym.

Mając na uwadze powyższe oraz przeprowadzone na rozprawie głównej dowody, uznawszy, że oskarżony w dniu 18 marca 2016 roku w B., w województwie (...), ciągnikiem samochodowym V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wraz z naczepą W. numerze rejestracyjnym (...) uchylając się od opodatkowania sprowadził na terytorium kraju wyroby akcyzowe, bez uprzedniego oznaczenia ich znakami akcyzy w postaci (...) paczek papierosów różnych marek, które uprzednio wprowadzono na obszar celny Unii Europejskiej z Białorusi bez dopełnienia obowiązku celnego polegającego na przedstawieniu organowi celnemu i zgłoszeniu towaru celnego, przez co nastąpiło narażenie na uszczuplenie należności celnej stanowiącej małą wartość w wysokości 11.521,00 zł oraz podatków małej wartości w wysokości 266.346,00 zł w tym podatku od towarów i usług w kwocie 55.699,00 zł i podatku akcyzowego w kwocie 210.647,00 zł, zrealizował znamiona przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 i § 2 k.k.s. w zbiegu z art. 63 § 2 i § 6 k.k.s. w zbiegu z art. 86 § 1 i 3 k.k.s. w związku z art. 7 § 1 k.k.s., za czyn ten na podstawie art. 54 § 1 k.k.s. w związku z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 120 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na równoważną kwocie 100 złotych.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze wszelkie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe, leżące w granicach cech przypisanych oskarżonemu przestępstwa, a także dotyczące osoby sprawcy i mające znaczenie dla wymiaru kary.

Przede wszystkim wymierzona kara jest karą adekwatną, dolegliwością swoją nie przekraczającą stopnia winy, który nie był niski, gdyż oskarżony działał ze świadomością bezprawności swego czynu. Również stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny, gdyż oskarżony godził w interesy Skarbu Państwa naruszając obowiązek podatkowy i celny oraz zasady obrotu towarami z zagranicą. Jednakże mając na uwadze fakt, że jest to pierwszy jego konflikt z prawem, a ponadto okazał on skrucę i praktycznie od samego początku nie negował faktu popełnienia przestępstwa karno-skarbowego, a także złożył dość szczegółowe wyjaśnienia, które posłużyły do odtworzenia stanu faktycznego w tej sprawie, Sąd uznał, że wystarczającym środkiem represji karnej będzie wspomniana wyżej grzywna. Określając

wysokość jednej stawki dziennej Sąd miał na uwadze fakt, że oskarżony otrzymuje wynagrodzenie na poziomie minimalnego gwarantowanego i że praktycznie nie posiada on żadnego majątku. W ocenie Sądu orzeczona kara grzywny, będąc efektywnie wykonywana, spełni także swój wychowawczy cel w stosunku do oskarżonego, a przede wszystkim zapobiegnie ponownemu popełnieniu przestępstwa, zaś sam oskarżony będzie w stanie uiścić grzywnę orzeczoną w takiej wysokości.

Sąd, w związku z treścią art. 13 § 1 k.k.s., kierując się racjami wskazanymi powyżej przy rozważaniach o karze, mając na uwadze oddziaływanie kary i środków karnych jako całości, uznał iż adekwatne do stopnia naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywacji i sposobu zachowania się, będzie orzeczenie środka karnego w postaci przypadku przedmiotów, to jest (...) paczek papierosów różnych marek bez znaków skarbowych akcyzy na podstawie art. 30 § 2 i 6 k.k.s. i zarządzenie na podstawie art. 31 § 6 k.k.s. zniszczenia tychże wyrobów tytoniowych jako przedmiotu przestępstwa karno-skarbowego.

Równocześnie, dzieląc pogląd oskarżycieli, iż celowe i zasadne byłoby orzeczenie przypadku na rzecz Skarbu Państwa zespołu pojazdów, który został wykorzystany przez P. M. do popełnienia przestępstwa, uwzględniając interwencję P. O. (1), Sąd uznał, że winien zastosować regułę zawartą w treści art. 32 § 1 k.k.s. i orzekł o ściągnięciu równowartości ciągnika siodłowego V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w kwocie 92 300 złotych oraz równowartości naczepy W. (...) M. o numerze rejestracyjnym (...) w kwocie 30 900 złotych. Orzekając powyższe Sąd miał na względzie treść wspomnianego przepisu, który stanowi, iż orzeka się środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów (...) jedynie w razie niemożności orzeczenia w całości albo w części przypadku, o którym mowa w art. 29, gdy przedmiot został zniszczony, zgubiony, ukryty lub z innych przyczyn faktycznych lub prawnych nie może być objęty w posiadanie. Oznacza to, że w pierwszej kolejności zadaniem Sądu jest ocena istnienia przesłanek do orzeczenia przypadku, a dopiero w razie stwierdzenia, że takowe zostały spełnione, w sytuacjach wymienionych w treści art. 32 § 1 k.k.s. świadczących o niemożności jego orzeczenia, ma obowiązek orzeczenia przypadku równowartości pieniężnej tych przedmiotów, co do których powziął w toku procesu myślowego decyzję, że winny ulec przypadkowi; fakt zgłoszenia skutecznie interwencji przez P. O. (1) uniemożliwił orzeczenie przypadku opisanych wyżej przedmiotów, niemniej jednak obowiązywał Sąd do orzeczenia środka karnego ściągnięcia ich równowartości.

Uznając interwencję P. O. (1) za uzasadnioną, na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w związku z art. 230 § 2 k.p.k. Sąd orzekł o zwróceniu mu jako osobie uprawnionej dowodu rzeczowego w postaci naczepy W. (...) M. o numerze rejestracyjnym (...) wraz z dowodem rejestracyjnym, jako zbędnej dla dalszego postępowania.

Orzeczona kara i środki karne spełnią również wymogi w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Niewątpliwie wyrok wpłynie na innych potencjalnych sprawców tego typu przestępstw wskazując, iż takie negatywne zachowania spotykają się ze zdecydowaną reakcją organów wymiaru sprawiedliwości, co powinno wpłynąć prewencyjnie na te osoby. Wyrok ten wpłynie również i na zwykłych obywateli, którzy dzięki temu będą mieli świadomość, że wszelkie działania skierowane przeciwko obowiązkom podatkowym spotykają się z karą, co powinno wzmocnić poczucie bezpieczeństwa fiskalnego tych wszystkich, którzy przestrzegają porządku prawnego i regulują swe zobowiązania wobec Skarbu Państwa. Osoby te zostaną również umocnione w przekonaniu, że to właśnie praca i życie zgodne z normami jest właściwym postępowaniem, a popełnianie przestępstw nie popłaca i w końcu spotyka się z karą.

Mając na względzie sytuację majątkową oskarżonego P. M. Sąd na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w związku z art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości, wydatkami w sprawie obciążając Skarb Państwa.

SSR Mariusz Brojek

ORZECZENIEI PO SPROSTOWANIU

Sygn. akt II K 492/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący – sędzia SR Mariusz Brojek

Protokolant - sekretarz sądowy Marta Sadło

bez udziału prokuratora

w obecności oskarżyciela z Urzędu Celnego w S. M. P. oraz
z Urzędu Celnego w B. P. Ł.

po rozpoznaniu w dniach 3 października, 14 listopada i 15 grudnia 2016 roku sprawy **P. M.** syna A. i D. z domu D. urodzonego (...)
w Ł.

oskarżonego o to, że:

w dniu 18.03.2016 r. w miejscowości B., ciągnikiem samochodowym marki V. (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą marki W. o nr rej. (...) uchylając się od opodatkowania sprowadził na terytorium kraju wyroby akcyzowe, bez uprzedniego oznaczenia ich znakami akcyzy w postaci (...) paczek papierosów różnych marek, które uprzednio wprowadzono na obszar celny Unii Europejskiej z Białorusi bez dopełnienia obowiązku celnego polegającego na przedstawieniu organowi celnemu i zgłoszeniu towaru celnego, przez co nastąpiło narażenie na uszczuplenie należności celnej nie przekraczającej ustawowego progu w wysokości 11.521,00 zł oraz podatków małej wartości w wysokości 266.346,00 zł w tym podatku od towarów i usług w kwocie 55.699,00 zł i podatku akcyzowego w kwocie 210.647,00 zł

tj. o czyn z art. 54 § 1 i § 2 k.k.s. w zb. z art. 63 § 2 i § 6 k.k.s. w zb. z art. 86 § 1 i § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

orzeka

- oskarżonego P. M. uznaje winnym popełnienia zarzucanego mu przestępstwa skarbowego wyczerpującego dyspozycję art. 54 § 1 i § 2 k.k.s. w zbiegu z art. 63 § 2 i § 6 k.k.s. w zbiegu z art. 86 § 1 i § 3 k.k.s. w związku z art. 7 § 1 k.k.s., z tym, że ustala, że narażenie na uszczuplenie należności celnej stanowiło małą wartość i za czyn ten na podstawie art. 54 § 1 k.k.s. w związku z art. 7 § 2 k.k.s. i art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierza mu karę 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na równoważną kwocie 100 (stu) złotych;

- na podstawie art. 30 § 2 i 6 k.k.s. w związku z art. 29 pkt 4 k.k.s. orzeka wobec oskarżonego P. M. środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa zabezpieczonych w toku postępowania wyrobów tytoniowych, szczegółowo wymienionych w pozycjach 1-3 w wykazie dowodów rzeczowych widniejącym na k.54 akt i na podstawie art. 31 § 6 k.k.s. zarządza ich zniszczenie;

- na podstawie art. 32 k.k.s. w związku z art. 31 § 1 k.k.s. i art. 29 pkt 2 k.k.s. orzeka wobec oskarżonego P. M. środek karny w postaci ściągnięcia równowartości ciągnika siodłowego V. (...) o nr rej. (...) w kwocie 92 300 (dziewięćdziesięciu dwu tysięcy trzystu) złotych oraz równowartości naczepy marki W. (...) M. o numerze rejestracyjnym (...) w kwocie 30 900 (trzydziestu tysięcy dziewięćset) złotych;

- na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w związku z art. 230 § 2 k.p.k. orzeka zwrot P. O. (1) jako osobie uprawnionej dowodu rzeczowego w postaci naczepy marki W. (...) M. o numerze rejestracyjnym (...) wraz z dowodem rejestracyjnym, opisanej pod poz. 5 wykazu dowodów rzeczowych widniejącego na k.54 akt, jako zbędnej dla dalszego postępowania;

- na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w związku z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego P. M. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości, wydatkami w sprawie obciążając Skarb Państwa.